

Vadászati etika-etikett (Vadászias vadásztemetés) --- 2009. május

„Amikor egy hullócsillag alábbhull, valaki meghal idelent, s lelke felmegy az Úr elé, ítéltetni!”

Ha vadászetikáról beszélgetünk egy társaságban, talán még kimondatlan gondolataiban sem jelenik meg egy temetés képe. Sajnos bármelyikünk, bármikor belekerülhet egy olyan pillanatba, amikor is meg kell állnunk egy vadásztársunk koporsója mellett. Ekkor felvetődhet az a kérdés, amely a hétköznapiakban szinte soha sem foglalkoztat minket, hogy milyen is egy vadászias vadásztemetés és hogyan is kell ott viselkednünk.

Bár minden vadásztársunktól való végső búcsút szeretnénk, ha hozzá méltó lenne, mégis a legfontosabb szabály egyike, hogy a család akaratát kell elsősorban szem előtt tartanunk. Semmiképpen nem erőszakolhatunk rájuk olyasmit, amit ők nem szeretnének.

Az adott vadászközösség vezetőinek döntésén múlik, hogy ki az, akit saját halottjuknak tekintenek, de minden esetben a társaság nevében legalább egy koszorút el kell helyezni.

Abban az esetben, ha a család elfogadja segítségünket a vadászias temetés megszervezésében, kérjük ki véleményüket a meghívottak listáját illetően. Elhunyt vadásztársuk ravatalának feldíszítésében segídezzünk, kitüntetéseit egy zöld párnára helyezzük el.

Amennyiben a temetés kürtjelek elfújásával kezdődik és végződik, úgy a megszokott gyászzené mellett vadászias zene is szólhat.

A résztvevő vadászoknak mindig kalapban kell érkezniük, melynek jobb (!) oldalára gyásztöretet tűznek. A gyásztöretéről előre gondoskodjunk és érkezéskor osszuk ki vadásztársainknak, akik végül a sírhantra vagy a virágok közé helyezik majd azt.

A vadászias temetés három legfontosabb illetlensége közül az, hogy soha sem lövünk dízsörtűzet, talán sokukban felteszi a kérdést, hogy miért is nem? Nem szabad elfelejtenünk, hogy maga a dízsörtűz és a díszlövés fogalma a fegyveres testületek szótárában létezik csak, és mi vadászok nem tartozunk közéjük. Amennyiben vadásztársunk tagja volt valamilyen fegyveres testületnek és a díszlövésre mégis sor kerül, mi ebben soha ne vegyünk részt szereplőként.

A másik két legfontosabb szabály, hogy mindig kalapban érkezzünk és mobiltelefonjainkat kapcsoljuk ki.

Végül amennyiben a szertartást vadászkürtök hangja nyitja meg és zárja le, egyeztessünk velük, hogy ki mikor következik. Fogadjuk el véleményüket, tapasztalataikat. A koporsó felett felhangzó Hallali a végtisztesség megadásának legmagasztosabb módja, mely a méltó búcsúzás mellett az erdők és mezők szépsége és titkai előtt is tiszteleg és arra is figyelmeztet bennünket, hogy saját sorsunk is kiszámíthatatlan, hisz mi magunk is halandók vagyunk.

Bótáné Batta Olga